

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľov **1/ M. K.**, bývajúceho v D., **2/ MVDr. G. I.**, bývajúcej v K., zastúpených JUDr. Jarmilou Hajachovou, advokátkou v Bratislave, Pri Habánskom mlyne 24, proti odporkyni **GCX-byty, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Geologická 21, zastúpenej Advokátskou kanceláriou SCHWEIZER LEGAL, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Palisády 32, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Igor Schweizer, **o 9 865,06 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 17 C 123/2010, o dovolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. marca 2013, sp. zn. 6 Co 386/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľom 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania 261,75 € k rukám JUDr. Jarmily Hajachovej do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo 14. júna 2012, č. k. 17 C 123/2010–163 uložil odporkyni povinnosť zaplatiť navrhovateľom 1/, 2/ spoločne a nerozdielne 9 865,06 € spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 18. októbra 2009 až do zaplatenia ako aj náhradu trov konania 591,50 € a náhradu trov právneho zastúpenia advokátky JUDr. Jarmily Hajachovej na účet č. X., všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení uviedol, že navrhovatelia 1/, 2/ - budúci kupujúci, uzavreli 20. decembra 2007 s obchodnou spoločnosťou GX-byty, s.r.o. - budúcou predávajúcou, zmluvu o budúcej kúpnej zmluve (ďalej len „zmluva“), v ktorej sa zmluvné strany zaviazali uzavrieť kúpnu zmluvu (čl. 1 bod 1.1.), predmetom ktorej bude odplatný prevod nehnuteľnosti špecifikovanej v bode 4.1. zmluvy (byt č. X. vo výmere X. m², nachádzajúci sa na X.. nadzemnom podlaží bytového domu v B., katastrálne územie P.), v čase a spôsobom uvedeným v bode 3.1. zmluvy (po splnení

podmienok zmluvných strán). Zmluvné strany sa v čl. 9 dohodli na podmienkach odstúpenia od zmluvy (bod 9.4., bod 9.8.) a jeho účinkoch (bod 9.5.). Dodatkom č. 1 k zmluve z 8. októbra 2008 došlo k prevodu práv a povinností zo zmluvy z obchodnej spoločnosti GX-byty, s.r.o. na odporkyňu. Navrhovatelia 1/, 2/ listom z 11. septembra 2009, doručeným odporkyňi 17. septembra 2009, odstúpili od zmluvy v znení jej dodatku č. 1 podľa čl. 9 bod 9.8. písm. a/ z dôvodu ich platobnej neschopnosti uhrádzať dohodnuté preddavky na kúpnu cenu. Preto žiadali od odporkyne vrátenie už zaplatených preddavkov kúpnej ceny vo výške 13 184,45 € a po odpočítaní ušlého zisku v sume 3 319,39 € (v tejto časti zobrali návrh späť) vo výške 9 865, 06 € (ktorá suma je predmetom daného konania). Súd mal za nesporné, že odstúpenie od zmluvy je platné, v súlade s čl. 9 bod 9.8. písm. a/, ktorý jednoznačne navrhovateľom 1/, 2/ umožňoval odstúpiť od zmluvy z akéhokoľvek dôvodu - aj z iného dôvodu než uvedeného v čl. 9 bod 9.4. zmluvy. Preto výklad tohto článku odporkyňou, podľa ktorého mohli navrhovatelia 1/, 2/ od zmluvy odstúpiť za predpokladu, že išlo o iný dôvod - odlišný od dôvodu uvedeného v bode 9.4., považoval za extenzívny, nemajúci oporu v zmluve, a tým za nesprávny. Ustanovenie čl. 9 bod 9.8. písm. a/ zmluvy podľa názoru súdu jednoznačne pripúšťa, aby navrhovatelia 1/, 2/ odstúpili od zmluvy aj z iných dôvodov ustanovených v čl. 9 bod 9.4., tieto dôvody sa v zmluve bližšie nešpecifikujú (môže ísť preto o akékoľvek dôvody s následkom splnenia povinnosti zaplatiť sankciu vo finančnej forme). Pokiaľ bola v zmluve dohodnutá náhrada škody – ušlý zisk pre prípad odstúpenia od zmluvy, súd dospel k záveru, že v tejto časti je zmluva (pre rozpor so zákonom) neplatná. Za neplatné považoval aj ustanovenie čl. 9 bod 9.5. zmluvy týkajúce sa zmluvnej pokuty pre prípad odstúpenia od zmluvy. Na základe uvedeného dospel súd k záveru, že nárok uplatnený navrhovateľmi 1/, 2/ na zaplatenie preddavku kúpnej ceny vo výške 9 865,06 € titulom bezdôvodného obohatenia - získaného odporkyňou z právneho dôvodu, ktorý odpadol - je dôvodný. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 O.s.p. a o trovách konania a právneho zastúpenia podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporkyne rozsudkom z 18. marca 2013, sp. zn. 6 Co 386/2012 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.) a navrhovateľom 1/, 2/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Konštatoval, že súd prvého stupňa v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie a vec správne právne posúdil. V celom rozsahu sa stotožnil aj odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré v podrobnostiach poukázal (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti dôvodov uviedol, že prvostupňový súd správne postupoval, keď v prvom rade zisťoval, či predmetná zmluva,

v znení jej dodatku, bola platná (§ 50a ods. 1 Občianskeho zákonníka) a na základe vykonaného dokazovania mal za to, že obsahovala všetky zákonom požadované náležitosti. Až následne prvostupňový súd pristúpil k posudzovaniu, či navrhovateľom 1/, 2/ vznikol nárok na vrátenie zaplateného preddavku kúpnej ceny a dospel k záveru o jeho dôvodnosti podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Podľa odvolacieho súdu správne súd prvého stupňa vyložil čl. 9 bod 9.8. písm. a/ zmluvy, podľa ktorého si zmluvné strany dohodli odstúpenie od zmluvy i v inom prípade - z akéhokoľvek dôvodu, bližšie nešpecifikovaného. Námietku odporkyne týkajúcu sa § 118 ods. 2 O.s.p. považoval z uvedených dôvodov za neopodstatnenú. O trovách konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1, 2 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie odporkyňa. Navrhla ho zmeniť tak, že návrh navrhovateľov zamietne a prizná jej náhradu trov konania. Namietala odňatie jej možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) postupom odvolacieho súdu tým, že sa nevysporiadal s odvolacím dôvodom uvedeným v bode III jej odvolania – neúplné zistenie skutkového stavu a porušenie ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. (nevypočutie svedka Ing. J. K.) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) z hľadiska posúdenia odstúpenia navrhovateľov od zmluvy. Navrhla tiež odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku.

Navrhovatelia 1/, 2/ považovali argumentáciu odporkyne v dovolaní ohľadom neplatnosti odstúpenia od zmluvy za účelovú, bez opory v zákone a v zmluve. Námietky týkajúce sa uvádzaného dôkazu sú podľa nich bezpredmetné. Navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa potvrdil a priznal im trovy dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie odporkyne nie je prípustné. Nezistil ani splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v súlade s § 243 O.s.p.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednáwanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p.

Dovoláním odporkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednáwanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie odporkyne nie je podľa ustanovenia § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia

§ 237 písm. a/až e/ a g/ O.s.p. odporkyňa nenamietala a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zameril na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola odporkyňi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pre súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené t. j., že nastali skutočnosti v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa) resp. nebola odstránená v postupe – rozhodnutí odvolacieho súdu.

Odporkyňa namietala nepresvedčivú argumentáciu v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu ohľadom rozsahu a postupu pri preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil,

prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III, rozsudok Higginsova a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“, a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (pozri uznesenie z 3. júla 2003, sp. zn. IV. ÚS 115/03).

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa z hľadiska posúdenia platnosti odstúpenia od zmluvy. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu a súhlasil s podstatnou argumentáciou ním použitou („súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozhodnutia, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil“). Vysporiadal sa aj s odvolacími námietkami odporkyne, ktoré vyhodnotil za nedôvodné a to vrátane námietky porušenia ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. (týkajúcej sa zmeny právnej kvalifikácie veci navrhovateľmi, ktorí zotrvali na tvrdení o neplatnosti predmetnej zmluvy). Vzhľadom na to sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a jeho odôvodnenia, na ktoré v podrobnostiach poukázal. Na zdôraznenie správnosti a presvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k námietkam odporkyne doplnil aj ďalšie dôvody, čo mu ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. tiež umožňuje.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o platnosti odstúpenia navrhovateľov od zmluvy. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňuje (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu v uvedenom rozsahu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

Dovolací súd nezistil ani existenciu dôvodu prípustnosti dovolania, ktorý mal spočívať v nedodržaní procesného postupu súdmi vyplývajúceho z ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. (účinného od 15. októbra 2008), podľa ktorého predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné, a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Aj prípadné porušenie tohto ustanovenia nespôsobuje existenciu vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože nedodržanie postupu podľa tohto ustanovenia nemá žiadny priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka z jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva.

Striktné nedodržanie postupu podľa § 118 ods. 2 O.s.p. zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov sú zhodné, a ktoré zostali sporné, ktoré dôkazy ne/budú vykonané) možno totiž hodnotiť len ako tzv. inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorú možno namietať len v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a nie je teda procesnou vadou podľa § 237 písm. f/ O.s.p. (obdobne pozri rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 189/2011, 4 Cdo 167/2012, 6 Cdo 53/2012).

Vo vzťahu k námietke o nevykonaní navrhnutého dôkazu (výsluchu svedka Ing. J. K.) dovolací súd zdôrazňuje, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie súdu, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (pozri § 120 ods. 1 O.s.p.) a nie účastníkov konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky to vyjadril už v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcich k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ ide o vyhodnotenie vykonaného dokazovania (vo vzťahu k existencii nájomného vzťahu medzi účastníkmi konania) dovolací súd uvádza, že podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, preto starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (pre úplnosť treba uviesť, že nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – pozri § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Aj nesprávnosť skutkových zistení by mohla prípadne zakladať (len) tzv. inú vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (nie nedostatok, ktorý by v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol považovaný za dôvod, ktorý zakladá procesnú vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože ním nie je znemožnená realizácia

procesných oprávnení účastníka konania). Vadu tejto povahy, ako už bolo konštatované, možno namietať len v procesne prípustnom dovolaní (čo nebol daný prípad).

Odporkyňa namietala aj nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytykané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f / O.s.p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam odporkyne z hľadiska správnosti ich právnych záverov.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania odporkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej

republiky dovolanie odporkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol.

V dovolacom konaní úspešným navrhovateľom 1/, 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporkyňi, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky im priznal ich náhradu za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie k dovolaniu zo 14. augusta 2013, čl. 212) v sume 261,75 €, t. j. 253,94 € - tarifná odmena za spísanie vyjadrenia a 7,81 € - režijný paušál (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. mája 2014

JUDr. Oľga T r n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Monika Poliačiková